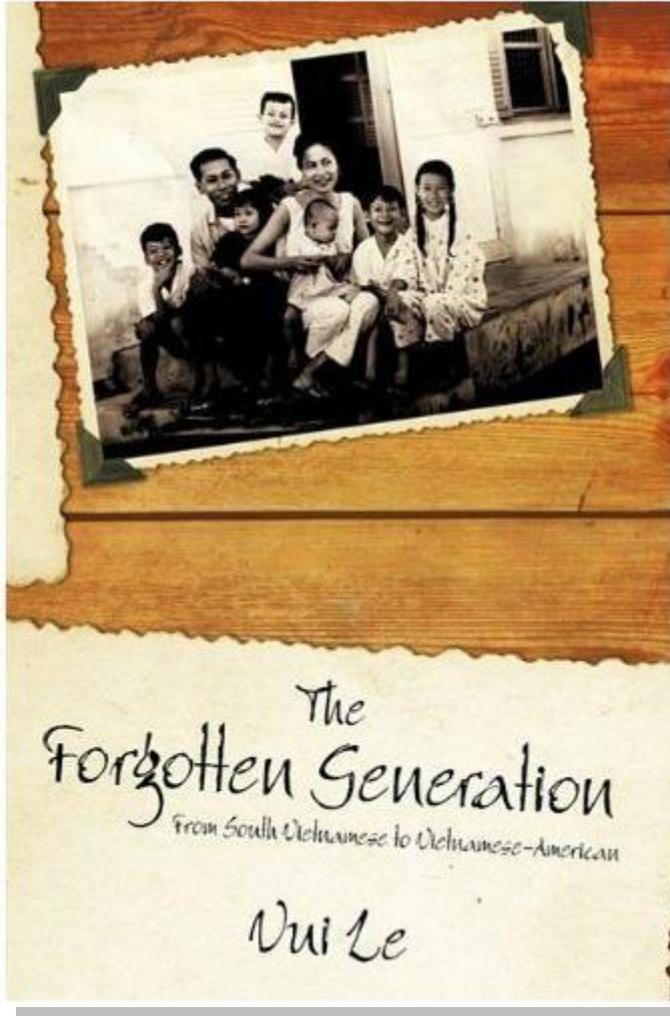

The Forgotten Generation

THẾ HỆ LÃNG QUÊN

Lê Công Vui - Hồi Ký
Trần Ngọc Hà - Dịch

Mén tặg Dung và các con

Qua đèo ngang

*Bước tới đèo Ngang bóng xế tà,
Cỏ cây chen đá, lá chen hoa.
Lom khom dưới núi tiều vài chú,
Lác đác bên sông, rợ mấy nhà.
Nhớ nước đau lòng, con quốc quốc
Đau lòng mỗi miệng, cái gia gia.
Dừng chân đứng lại trời non nước,
Một mảnh tình riêng ta với ta.*

-- Bà Huyện Thanh Quan

Nhập

Bài thơ Qua Đèo Ngang này, tôi đã thuộc nằm lòng trong những năm còn ngồi miệt mài ở ghé nhà trường An Phong Học Viện, một tu viện Công Giáo thuộc Dòng Chúa Cứu Thế, tọa lạc không xa nhà tôi ở thành phố Sài Gòn cho lắm. Hồi ấy, tôi chỉ mới mười hai mười ba tuổi gì đó, cho nên tôi không thể nhớ hết từng chữ trong bài, nhưng tôi vẫn nhớ như in cái cảm xúc bồi hồi do bài thơ ấy đem đến.

Nhớ nước đau lòng con quốc quốc...

Bài thơ tả lại tâm trạng một khách lữ hành khi nàng tình cờ ghé qua một nơi hiu quạnh và cổ kính, làm nàng bỗng băng khuâng tưởng nhớ cố hương.

Thương nhà mỗi miệng cái gia gia...

Nói chung, chúng ta ai cũng từng đi xa nhà, từng là dân tị nạn hoặc từng là kẻ tha hương. Không lúc này thì cũng lúc khác trong suốt một đời người, chúng ta đã buộc phải ra đi, trốn chạy một điều gì đó, hoặc bỏ lại sau lưng mình cả một quá khứ.

Đôi khi ta cũng cần có lúc phải ôn lại những gì đã xảy đến trong đời, chúng ta đang ở đâu, cũng còn là dịp để sống lại những hoài niệm ấy.

Cuốn sách này đề tôn vinh một thế hệ người Việt tha hương bị quên lãng, họ là những người đã chiến đấu cho sự sống còn của miền Nam Việt Nam, đã liều chết trên đường đi tìm tự do, và đã dâng hiến vô vàn những hy sinh cho thế hệ tương lai của con cháu họ.

Xin Chúa thương che chở và ban bình an cho thế hệ lãng quên.

Lớp Gabriels, bức ảnh này được chụp năm 1972 tại An Phong Học Viện, Thủ Đức, Việt Nam

Tác giả đứng ở hàng cuối, người thứ hai từ bên phải. Cha Giám Đốc nhà Đệ tử Phê-rô Đặng Văn Đào đứng bên trái và Cha Giu-se Nguyễn Tiến Lộc đứng ở bên phải bức ảnh.